

הַשְׁכָּר שְׁנוֹתָנוּ הָאֲרִיָּה

בְּאַחַד הַיָּמִים אָכַל הָאֲרִיָּה חֵיהָ לְתֹאבּוֹן.
לְפִתֵּעַ, בְּאַמְצֵעַ הָאֲכָל, נִתְקַעָה לוֹ עֵצִים
בְּגֵרוֹן.

הָאֲרִיָּה לֹא הִצְלִיחַ לְבַלֵּעַ אֶת הָעֵצִים,

וְגַם לֹא לְהַקִּיא אוֹתָהּ הַחוּצָה.
”הַקְשִׁיבוּ, הַקְשִׁיבוּ!” קָרָא הָאֲרִיָּה
בְּקוֹל חָנוּק אֶל בְּעַלֵי הַחַיִּים,
”מִי שֶׁיִּצְלִיחַ לְהוֹצִיא אֶת הָעֶצֶם מִהַגְרוֹן
שְׁלִי, יִקַּבֵּל פָּרֶס גָּדוֹל!”
וְאִז הִגִּיעַ עוֹף מְצָרִי, שֶׁמִּמְקוֹרוֹ דֵּק וְאָרֶךְ.
”אֲנִי אֶכְנִיס אֶת הַמִּקְוֹר שְׁלִי לִפְּהַ שֶׁל
הָאֲרִיָּה, וְאוֹצִיא אֶת הָעֶצֶם מִהַגְרוֹן”,
הִבְטִיחַ הָעוֹף. אָמַר – וְעָשָׂה.
הִכְנִיס הָעוֹף אֶת רֵאשׁוֹ לְתוֹךְ הַפֶּה שֶׁל
הָאֲרִיָּה וְהוֹצִיא אֶת הָעֶצֶם בְּמִקְוֹרוֹ.
עֲכָשׂוּ יְכַל הָאֲרִיָּה לְנִשְׁם לְרוּחָה.

”סְלִיחָה, אֲנִי מְחַפֵּה לְשֹׁכֵר שְׁהֲאָרִיה

הַבְּטִיחַ לִי”, אָמַר הָעוֹף בְּנִימוּס.

”מָה?” שָׁאַל הָאָרִיָּה.

”הֲרִי קִבַּלְתָּ כֶּבֶד אֶת שְׁכָרְךָ!

הַכְנַסְתָּ אֶת רֵאשִׁיךָ לְתוֹךְ לַע הָאָרִי וַיִּצְאֶתְךָ

מִמֶּנּוּ בְּשָׁלוֹם!

עָלִיךָ לְהוֹדוֹת לִי עַל שֶׁלֹּא טָרַפְתִּי אוֹתְךָ

– וְתִשְׁלוֹם הַנֶּךְ רוֹצֶה?”

כֹּאֲלֵה הֵם הַגּוֹיִים. הֵם רוֹצִים כָּל הַזְּמַן

לְהִצִּיק לַיהוּדִים, וּמְרַגְּשִׁים שָׂאֵם הֵם

מִתְאַפְּקִים וְלֹא עוֹשִׂים צְרוּת – זֶה חֶסֶד

גָּדוֹל מִצָּדָם.

וְהִנֵּה, עִם יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיִם לְנֹצֵחַ, בֵּין כָּל
הָאֻמּוֹת שְׂרוּצוֹת כָּל הַזְּמַן לְבַלְעֵ אוֹתוֹ
וּלְהַרְעֵ לוֹ, כִּי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרַחֲמָיו
מִצִּיל אוֹתָנוּ מִיָּדָיו.